

[Poul Schlüter]

fektiv politik, som landet har brug for. Det burde netop en flertalsregering forsøge. Vi håber, forsøget kommer snart.

Det konservative folkeparti mener, at det er helt ansvarligt nu at sende folketinget på sommerferie, mens alle problemerne er ganske uløste. Statsministerens tale i dag løftede jo slet ikke sløret for, hvad der skal ske til efteråret. Det er nu, der er brug for handling. Sløjfer man sommerferien, så skal det ikke fremkalde kritik hos det konservative folkeparti. Beslutter regeringen sig omsider for, at andre kan få afgørende indflydelse, så der kan dannes store flertal, så er vi til rådighed. Her er vi blevet skuffet hidtil, men vi vil gerne se en ny kurs. Hvis regeringen søger brede løsninger, så ved man, hvor det konservative folkeparti bor.

Erhard Jakobsen (CD):

Statsministeren indledte med nogle udenrigspolitiske betragtninger, ikke særlig mange, og det synes jeg i og for sig kun er klædeligt. Det har ikke skortet på opfordringer fra min side i årenes løb til, at Danmark ikke sagde alt for meget om noget, som de andre nok er komplet ligeglade med om vi siger noget eller ej om. Men statsministeren understregede, som han har gjort nogle gange tidligere, at det derude kommer os ved, og det er jeg da enig i. Det er bare, som om det kommer os ved på en helt besynderlig måde. Der er noget, der kommer os mere ved end andet.

Jeg tænker på noget, statsministeren sagde ved en bestemt lejlighed. Det ligger langt tilbage. Jeg ved da godt, at for mange, også af nye medlemmer her, begynder Danmarks politiske historie den dag, hvor de kom i tinget, og hvad der ligger forud, har ingen interesse. Det gælder også en stor del af journalisterne. Men der var engang noget, der hed Vietnamkrigen, og der var engang noget, der hed USAs deltagelse i Vietnamkrigen. Da husker jeg, at den daværende statsminister, som tilfældigvis – eller måske ikke helt tilfældigt – er den samme som den nuværende, tillod sig ved åbningen af Russeltribunalet, eller hvad man nu skal kalde det, at sige, oven i købet på engelsk: USA ud af Vietnam. Det var stik i modstrid med dette folketing's ønske. Dette folketing havde kort forinden vedtaget en dagsorden, hvor man sagde: Begge parter, alle parter ud af Vietnam. All

right, statsministeren fik sin vilje. USA bøjede sig for Danmarks indtrængende og varme ønske og begik måske USAs største dumhed i det sidste årti, hvad man kan iagttage følgerne af i øjeblikket. Men Danmark hjælper da heldigvis ved at tage over 100 vietnamesiske flygtninge af den ene million, der formentlig er gået til grunde eller er på flugt. Vi gør da vores bedste. Vi kan måske komme helt op på en 200-300 mennesker, vi kan hjælpe ud af det kaos og den strid derovre.

Men det er da rigtigt, der foregår en interessant udvikling. Jeg synes også, vi skulle udtale os noget mere om det. Der er næsten ikke ét socialistisk land i Afrika eller Asien, der ikke er i krig med et andet socialistisk land, mere eller mindre åbenlyst. Hvordan det kan forklares ud fra en teori om kapitalisme og imperialisme, det har jeg, der har studeret marxisme i min ungdom, lidt svært ved at forstå. Det er heller ikke regeringens sag, men der må da være plads for en farlig masse fordømmelse dér. Det er da helt utroligt, som man skulle kunne komme afsted med at fordømme. Den statsminister, der engang fulgte sin svenske kollega i hælene ved at sige »morder« om en spansk regeringschef, som lod henrette folk, der vidste, at de ville blive henrettet for det, de var gået med til. De vidste det i forvejen. De blev henrettet for mordet på 40 politibetjente, der bare gjorde deres pligt. Ved I, hvem man støttede, publikum og alle? Man støttede i virkeligheden de samme folk, som i dag myrder videre i Spanien. De folk, der dengang myrdede politibetjente, er de samme folk, der i dag myrder Suárez' tilhængere og Suárez' folk rundt omkring. Det var altså dem, vi udtalte vor sympati for dengang. All right.

Hvor er betegnelsen »morder« blevet af over for styret i Iran? Hvor er betegnelsen blevet af i den forbindelse? Der er ikke sagt meget om det, men det følges jo op i EF. Netop som shahen var ved at forlade landet, vedtog man nede i EF med dundrende flertal en opfordring til at overholde menneskerettighederne. Jeg tillod mig på min sædvanlige beskedne facon at bede et par franske kolleger om at tage den med hjem til ayatollahen, for det var nok ham, der fik mest brug for den. Man tør antyde, at jeg fik ret. Det har nok ikke gjort hverken fra eller til. Der myrdes videre i Iran. Det får vi selvfølgelig ikke tid til at beskæftige os med, nu skal vi jo